

ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Traduzioni in greco

Rivista poiein, 15.4. 2014

<http://www.poein.gr/2014/04/15/annamaria-ferramosca-5-dhiethiaoa-iaouonaoc-adhssiaoni-aosaaaessa-dhieyio/>

Traduzione di Evangelia Polimou

Annamaria Ferramosca, Πέντε ποιήματα (μετφρ.- επίμετρο: Ευαγγελία Πολύμου)

Καταχώρηση από: Σωτήρης Παστάκας

1.

Κωνσταντινούπολη

Αν οι μιναρέδες μάκραιναν τον ίσκιο τους
ξεμπέρδευαν πέταλα από μπλε γαρύφαλλα
ως και μέσα απ' τα μαλλιά
εκείνων των αποκαρδιωμένων λούστρων
θεςπαπούτσιασαναστέριαχίλιεςλίρες
θα σταματούσε ο χρόνος
στη γωνία ντροπής
του ξενοδοχείου Ερμής.
Θα κατέρρευε ο χρόνος
με κεραυνόπληκτα φτερά
πάνω στο χαλί
των μετανοιών.

Και το Πέραν
θ' αντιλαλούσε άξαφνα
από παιχνίδια και φωνές
να τρέχουν ξέφρενα
κυνηγώντας την πλώρη των πλοίων στο κανάλι
να ψάχνουν κατά μήκος των τάφρων
καλάμια ανθεκτικά
χλωρά να ξεφλουδίσουν
ύστερα τραβώντας κατά τη γέφυρα για να ψαρέψουν
στην τσέπη σταφύλι από τη Σμύρνη
μέχρι το δειλί.

Ο Κεράτιος θ' αντίκριζε
ακόμα τις αντανακλάσεις του

στ' ανοιχτόχρωμα μαλλιά
στα σκιρτήματα στο αγκίστρι
στις αναλαμπές
της παιδικής υπερηφάνειας.

Το βράδυ βουλιάζει
το Μεγάλο Παζάρι των ονείρων
σε σάρκες μεδουσών
σουλτάνους σμαραγδένιους
σαν σαύρες
όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω καπετάνιος έμπορος ψαράς

Πάνω στο προσκέφαλο
γλυκάνισος και ζαφορά.

`

*

Istanbul

Se i minareti allungassero l'ombra
dìpanassero fili di garofano blu
fin nei capelli
di questi sciuscià disincantati
vuoi scarpe come stelle mille lire
si fermerebbe il tempo
all'angolo vergogna
dell'hotel Mercure.
Franerebbe il tempo
con ali stupefatte
sul tappeto
dei pentimenti.

E Beyoglu
risuonerebbe a un tratto
di giochi e grida
correre a rompicollo
sfidando la prua delle navi sul canale
cercare lungo i fossi
canne robuste
verdi da scortecciare
poi via sul ponte a pescare
uva di Smirne in tasca
fino al tramonto.

Vedrebbe il Corno d'Oro
ancora i suoi riflessi
nei capelli vaniglia
nei guizzi all'amo
nei lampi
dell'orgoglio bambino.

A sera affonda

il Gran Bazar dei sogni
in polpa di meduse
sultani smeraldini
come ramarri
dagrandevogliofarecapitanomercantepescatore

Sul cuscino
anice e zafferano.

`

2.

Νανούρισμα στο αντίστροφο

Κοιμάσαι
Σου τραγουδώ τον ουρανό
Χαμογελά
με φώτα μικρά, άπειρα
σαν τις μικρές ιστορίες του κόσμου
Σκορπά για σένα σταγόνες γάλα, στρίβει σβούρες
Μία ανάβει, γαλήνιος φάρος της περιστροφής σου

Κοιμάσαι
Σου τραγουδώ τον ήλιο
Χτυπά
χορούς φωτιάς κουρδισμένους
στο ρυθμό του στήθους σου
Όμως είναι δύσκολο να μιμηθείς τη μουσική μιας χαραυγής
Κι εσύ τον νικάς
επειδή πολύ γερό είναι το αγκάλιασμά σου στη ζωή

Κοιμάσαι
Σου τραγουδώ τον άνθρωπο
Χάνω
τις λέξεις. Δεν ξέρω πια να τραγουδώ
Γίνεται ξέφρενο το πέταγμα των περιστεριών πάνω στο κεφάλι σου
Ίσως οι πόλεις πολύ σπιθοβολούν
Πολύ ψηλές οι φωτιές που ξεκληρίζουν
Δεν μοιάζουν να μπορούν θέρμη να δώσουν
Σπάζουν οι γέφυρες. Κι οι λέξεις

Ακόμα κι αν κοιμάσαι
τραγούδα
Μόνο εσύ μπορείς να τραγουδήσεις
από τη σφαίρα του ουράνιου τόξου,
νοητή γέφυρα
που ενώνει όλες τις φωλιές των περιστεριών
Το τραγούδι σου σταματά το γοργό θεό
που αποβλακώνει το βλέμμα
και σβήνει τις τρυφερές φωτιές
των λόγων

Μόνο εσύ τις αναζωπυρώνεις,
εσύ που δεν σταματάς
την ανιαρή – μεγάλη μονοτονία των γιατί
Γιατί οι φωτιές πυρπολούν, γιατί οι γέφυρες καταρρέουν,
οι λέξεις δεν μιλούν, γιατί;
Μόνο εσύ, μωρό μου, μπορείς να απαντήσεις

Ακόμα κι αν κοιμάσαι
τραγούδα μου τον άνθρωπο που θα 'σαι.
Σε ακούω

,

*

Ninna-Nanna All'incontrario

Dormi
Ti canto il cielo
Ride
con luci piccole, infinite
come le storie piccole del mondo
Spande per te gocce di latte, avvita trottole
Una s'accende, lanterna serena del tuo giro

Dormi
Ti canto il sole
Batte
danze di fuoco accordate
al ritmo del tuo petto
Ma è difficile imitare la musica di un'alba
E tu lo vinci
ché troppo forte è il tuo abbraccio alla vita

Dormi
Ti canto l'uomo
Perdo
le parole. Non so più cantare
Si fa convulso il volo di colombe sul tuo capo
Forse le città troppo scintillano
Tropo alti i fuochi che devastano
Non ricordano di poter scaldare
Si interrompono i ponti. E le parole

Anche se dormi
canta
Tu solo puoi cantare
dalla regione dell'arcobaleno,
ponte comprensibile
che unisce tutti i nidi di colombe
La tua canzone ferma il dio veloce
che inebetisce sguardi
e spegne i fuochi teneri
delle parole

Tu solo li ravvivi,
tu che non smetti
la cantilena noiosa-grandiosa dei perché
Perché i fuochi incendiano, i ponti crollano,
le parole non parlano, perché?
Tu solo, bambino, puoi rispondere

Anche se dormi
cantami l'uomo che sarai
Ti ascolto

,

3.

Η νύχτα της τάραντα

Ακόμα κι αν κείνο το αλώνι είναι μακριά
και η ηχώ από τα ντέφια χάνεται
απομένει μια ρυθμική υπόσταση σταριού
το ίχνος ενός χεριού που χορεύει

Ακόμα κι αν όλο το αστρικό κακό
που έμελε να βρέξει έχει βρέξει
η νύχτα χαρίζει ακόμα φώτα
φωσφορισμούς τυμπάνων που λικνίζουν
νότες πάνω στο βλέφαρο του θανάτου
ανάσες πάνω στο λαιμό του φιδιού
βήματα που ξεσηκώνουν κύματα
σπρώχνουν το σκοτάδι μες στα δίχτυα

Αδαής σκαρφαλώνει κανείς πάνω σε σύρματα
τεντωμένα μεταξύ γης και σελήνης
η απολιθωμένη ηχώ τραγουδά ήδη
στο χώρο την αντεκδίκηση για την αράχνη
το ψωμί νίκησε το σίδηρο
το αίμα ξαναγύρισε στις φλέβες

ψηλά ο ανεξίτηλος ήχος μας
ταλαντεύεται κβαντικά
η προσφορά ενός χεριού.

,

*

Notte taranta

Anche se quell'aia è lontana
e l'eco dei tamburelli si perde
resta un'essenza ritmica di grano
l'impronta danzante di una mano

Anche se tutto il male di stelle
che doveva piovere è piovuto

la notte regala ancora lumi
fuochi fatui di timpani che ondeggiano
ancora note sul ciglio della morte
fiati sul collo della serpe
passi che sollevano ondate
sospingono il buio nella rete

Si sale inconsapevoli su fili
tesi tra terra e luna
già l'eco fossile canta
allo spazio la rivincita sul ragno
il pane ha battuto il ferro
il sangue rientrato in vena

in alto il nostro suono indelebile
oscilla quantica
l'offerta di una mano.

,

4.

Η πλατεία Με Τις Ηττημένες Ταραντούλες

Άλλες λέξεις έχουμε τούτη τη νυχτιά:
ένα κορμί μουσικό
να εκδικηθούμε τον καιρό
που πέρασε χωρίς φωτιές
Έχουμε την αυγή
που χτυπά σαραμπάντα πάνω σε τσιτωμένα δέρματα,
ασημένιο οργασμό πάνω στα λιόδεντρα,
ως και στη θάλασσα – η ηχώ
κάνει να ζηλεύουν οι σπηλιές –
Πόδια
να χτυπούν ρυθμικά σκοπούς ερωτικούς πάνω στο χώμα
Και βροντές
να διαλύουν κάθε αραχνιά

Στην πλατεία ο αγέρας
χαράζεται από χέρια με σπαθιά
Οι κοπέλες φεγγοβολούν τη γη
όπου χορεύουν
Οι ποδόγυροι από τις φούστες πετούν στο φεγγάρι
Τα ταμπούρλα παίρνουν φωτιά. Μέχρι νά 'βγει αίμα
(Να ξαμολήσουμε τα ρυθμικά σκυλιά, ομόφωνα,
κι εξασθενίζει ο φόβος)

,

*

La Piazza Delle Vinte Tarantole

Abbiamo altre parole questa notte:

un corpo musicale
a vendicare il tempo
passato senza fuochi
Abbiamo l'alba
che batte su pelli tese in sarabanda,
furore d'argento sugli olivi,
fino al mare – l'eco
ingelosisce le grotte –
Piedi
a scandire colpi d'amore sulla terra
E tuoni
a dissipare tutte le aracnitudini

In piazza l'aria
è disegnata di spade con le braccia
Le ragazze scintillano la terra
dove ballano
Volano i cerchi delle gonne alla luna
S'incendiano i tamburi. Fino a sangue
(A sciogliere i cani ritmici, all'unisono,
si sfianca la paura)

,

5.

Να μιλάς όπως γεννιέσαι

Φωνή που κυνηγώ εδώ και νύχτες μάταια

Ξέρω καλά την προσμονή της
και τη σφοδρή σύγκρουση και το ωστικό κύμα
κατά μήκος των δρόμων στα βόρεια της καρδιάς
Φθάνει

και είναι η έκκληση ενός μικρού κοριτσιού:
– Εμείς είμαστε σαν ένα βιολί, δεν είμαστε;
Οι λέξεις

πετούν σαν μουσική από το στόμα
κι η γλώσσα είναι το δοξάρι...

Αν όμως κλάψω,
είναι το ξύλο του βιολιού μου σαν
ένα κλαδί κάτω απ' τη βροχή;

Στους άλλους να μιλάς όπως
γεννιέσαι, κάθε φορά
να έρχεσαι
στο λευκό φως όπου
λευκότητα είναι το σύμπαν που κερνούν οι νότες
αγγέλων θρόισμα πάνω από το Βερολίνο
πάνω από περιοχές
πέρα από αμφιβολίες πέρα από παρανοήσεις
Έτσι μιλούν τα παιδιά ζυμώνοντας πηλό

με την ελάχιστη αναγκαία θλίψη

Να μιλάς όπως
ζεις συμ-μερίζεσαι
ρυθμούς μυστικούς, κάποιου θεού σύμβολα
παλμούς προφυλαγμένους μέχρις ενός ορίου
όπου η φωνή θα είναι πάνω από τη μουσική
καθαρή απεριόριστη
θα αφεθεί
talking about – να μιλά για όλα
whispering – να ψιθυρίζει
missing – και ν' ακυρώνει ακόμη
(ήχος δροσιάς στη νύχτα)

Αύριο, αύριο, πότε;
Σήμερα βρέχει
πάνω στο ξύλο των κλαδιών
Μια μόνο λέξη
μπορεί ακόμη και να σκοτώσει,
Μια νότα
να κάνει να σιγήσει ένα βιολί

,

*

Parlare come nascere

Voce che inseguo da più notti invano

Ne so bene l'attesa
e l'urto lancinante e l'onda
propagata lungo le strade a nord del cuore
Arriva
ed è squillo di bimba:
– Noi siamo come un violino, vero?
Le parole
volano come la musica dalla bocca
e la lingua è l'archetto...
Ma se piango,
il legno del mio violino è come
un ramo sotto la pioggia?

Parlare come
nascere agli altri, ogni volta
venire
alla luce – bianca – dove
bianchezza è l'universo offerto delle note
brusio d'angeli sopra Berlino
sopra le regioni
fuori dal dubbio fuori dagli equivoci
Così i bambini parlano impastando la terra
col minimo dolore necessario

Parlare come
vivere con-dividere
ritmi segreti di qualche dio dei simboli
vibrazioni protette fino a un termine
dove la voce sarà oltremusica
pura illimitata
si lascerà
talking about – parlar di tutto
whispering – sussurrare
missing – annullare, perfino
(rumore di rugiada nella notte)

Domani, domani, quando?
Oggi piove
sopra il legno dei rami
Una sola parola
può uccidere, ancora
Una nota
far tacere un violino

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Συναιρώντας μύθους και ιστορίες

Η ποιήτρια **Άννα-Μαρία Φεραμόσκα**, ζει στη Ρώμη όπου, πέρα από τις λογοτεχνικές δραστηριότητες και τη συμμετοχή της σε εκδηλώσεις που σχετίζονται με τη διεθνή αλληλεγγύη, εργάζεται ως βιολόγος. Ο γενέθλιος τόπος της όμως, το **Τρικάζε** στο Λέτσε της Κάτω Ιταλίας, πιστεύω ότι ήταν ο καθοριστικός παράγοντας για τη διαμόρφωση της αυτοσυνειδησίας και της ποιητικής της γραφής. *«Είμαι πεπεισμένη ότι σήμερα ο τόπος μου, με την αναγέννησή του στη μουσική, το χορό και το λόγο, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της λαϊκής του παράδοσης, [...] δεν κάνει άλλο από το να υπενθυμίζει στον κόσμο την ανάγκη για μια νέα θεραπεία από τις “αράχνες” του ατομικισμού και της αποξένωσης, την ανάγκη αναστροφής της πλεύσης προς την αρχαία, αλλά πάντα αναγκαία, διάσταση που χάνουμε: εκείνη της κατανόησης και της αλληλέγγυας πορείας. Είναι αυτός ο αυθεντικός πυρετός που αισθάνομαι ζωντανό στον τόπο μου και προσπαθώ να μεταδώσω στην ποίησή μου, μια “τεχνοποιία” που επιδιώκει το μοίρασμα από κοινού, κι ανοίγει στον κόσμο έναν ορίζοντα άλλων λύσεων, εφικτών, έναντι κάθε μορφής βίας, κάθε παρανόησης».* (Pugliamondo: «Ένα ταξίδι με στίχους»).

Το **Λέτσε** βρίσκεται στη χερσόνησο του **Σαλέντο**, «στο τακούνι της μπότας» όπως συχνά την αποκαλούν, στη «γη του επαναλαμβανόμενου τσιμπήματος» (La terra del rimorso), όπως την χαρακτηρίζει στο ομώνυμο βιβλίο του ο Ιταλός εθνογράφος **Ερνέστο ντε Μαρτίνο**, και παραπέμπει στο συμβολικό «ξαναδάγκωμα» της μυθικής αράχνης, δηλαδή στην επιστροφή ενός κακού παρελθόντος που συνεχίζει να δηλητηριάζει τον φτωχό ιταλικό Νότο. Σε κείνους τους γειτονικούς τόπους με την αρχαία ελληνική αποικία του Τάραντα, το Μπρίντιζι και τα χωριά όπου οι κάτοικοι ομιλούν την κατωϊταλική ή γραικανική διάλεκτο, αναβιώνει σήμερα μια λαϊκή παράδοση, καταδεικνύοντας ότι οι άρρητοι δεσμοί μεταξύ των Γραικάνων και των Ελλήνων δεν είναι μόνο γλωσσικοί αλλά και πολιτισμικοί.

Η «**Νύχτα της τάραντα**», (Notte della taranta), είναι ένα θεσπισμένο, μοναδικό στο είδος του, φεστιβάλ που διαδραματίζεται κάθε χρόνο τον Αύγουστο, κάθε μέρα και σε διαφορετικό χωριό, και

ολοκληρώνεται με μια μεγάλη συναυλία στο **Μελπινιάνο**, ένα από τα εννιά ελληνόφωνα χωριά της περιφέρειας Απουλίας που, κατά την αρχαιότητα, αποτελούσε τμήμα της **Magna Grecia**. Εκεί συρρέουν άτομα κάθε ηλικίας, χιλιάδες σύγχρονοι «ταραντοχτυπημένοι» από υπαρξιακά άγχη και εσωτερικές, συγκρουσιακές καταστάσεις βιωμένων εμπειριών, που αναζητούν τον εξαγνισμό τους μέσω της κοινής τους μέθεξης σε έναν ξέφρενο, μέχρι εξαντλήσεως, μιμητικό χορό των κινήσεων της αράχνης τارانτά ή ταραντούλα, που παραπέμπει σε αρχαίες παγανιστικές τελετουργίες.

Η ταραντέλα, ένα είδος εξορκισμού του «κακού» που έχει τις ρίζες του στο Μεσαίωνα, στόχευε στην ίαση από τον ταραντισμό, μιαν ασθένεια που προερχόταν από το τσίμπημα της μαύρης, δηλητηριώδους αράχνης ταραντούλας και προκαλούσε ψυχικές διαταραχές και σπασμούς στους «ταραντάτους», δηλαδή σε εκείνους που τσιμπούσε. Ο μύθος, με πολλές εκδοχές, (που έχει ενδιαφέρον να δούμε, κάποια στιγμή, ενδελεχώς), συνοπτικά αναφέρει πως η θεά Αθηνά τιμώρησε μιαν όμορφη κοπέλα, την Αράχνη Ταραντούλα, για την αλαζονεία της να τολμήσει να πιστέψει πως ήταν καλύτερη υφάντρα από την ίδια τη θεά. Μια άλλη όμως σύγχρονη εκδοχή θεωρεί ότι, επειδή στη μεσαιωνική κοινωνία ο χορός ήταν κάτι απαγορευμένο για τις γυναίκες, εκείνες επινόησαν αυτό το μύθευμα για να μπορούν να χορεύουν ελεύθερα.

Η **Φεραμόσκα** μας μιλά γι' αυτήν τη «Νύχτα της τارانτά» προσκαλώντας μας για χορό και τραγούδι υπό τη συνοδεία του βιολιού, του ταμπουρέλο, του ακορντεόν και της κιθάρας των «tamburellisti», στην πλατεία Torrepaduli, την «Πλατεία Με τις Ηττημένες ταραντούλες», αφού πρώτα μας προσελκύει με το «νανούρισμα», με τα ατέλειωτα «γιατί;» ενός μικρού παιδιού, και με τις μυρωδιές της «Κωνσταντινούπολης»: «*Θα ήθελα να σας προτείνω αυτή την παράξενη νύχτα, που χορεύεται στην πατρίδα μου το Σαλέντο από την εποχή των ορφικών τελετών, γιατί κάθε φορά την αισθάνομαι ως μια έντονη κραυγή λύτρωσης και συνάμα ζωτικής χαράς που πρέπει οπωσδήποτε να μοιραστώ.*»

,

ΕΡΓΟΓΡΑΦΙΑ

Η **Άννα – Μαρία Φεραμόσκα** συνεργάζεται με διάφορα ηλεκτρονικά περιοδικά για την ποίηση, μεταξύ αυτών το «**Poesia2punto0.com**», όπου είναι η επιμελήτρια κι εμπνεύστρια της στήλης Poesia Condivisa, το «Clepsydraedizioni» όπου δημοσιεύει έργα νέων, άγνωστων ακόμα Ιταλών ποιητών. Στο παρελθόν έχει συνεργαστεί με περιοδικά όπως: «Le Voci della Luna», «La Mosca di Milano», «La Clessidra».

Μεταξύ αυτών που έχει δημοσιεύσει, είναι οι ποιητικές συλλογές: «*Other Signs, Other Circles*», [Άλλα σημάδια, άλλοι κύκλοι, ποιητική ανθολογία ποιημάτων 1990-2009, εκδ. Chelsea Editions, Νέα Υόρκη, 2009, Βραβείο «Città di Cattolica»], «*Curve di livello*», [Καμπύλες επιπέδου, εκδ. Marsilio, 2006, Βραβεία: «Astrolabio», «Castrovillari-Pollino», «Violetta di Soragna»], «*Paso Doble*», [Πάσο Ντόμπλε, εκδ. Empiria, 2006, δίγλωσση ποιητική συλλογή σε συνεργασία με την ποιήτρια Αναμαρία Κρόου Σεράνο], «*Porte/Doors*», [Πόρτες, Εκδόσεις del Leone, 2002, Βραβείο Internazionale Forum-Den Haag], «*Il versante vero*», [Ο αληθινός στιχοποιός, εκδ. Fermenti, 1999, Βραβείο «Opera Prima Aldo Contini-Bonacossi»], «*Canti della prossimità*», [Τραγούδια εγγύτητας, συλλογή που συμπεριλαμβάνεται στη συλλογή «Anima Mundi», εκδ. puntoacapo, 2011].

,

,

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- * Μπορείτε να ακούσετε το ποίημα «*Η Πλατεία Με τις Ηττημένες ταραντούλες*»: [ΕΔΩ](#)
- ** Pugliamondo: «*Ένα ταξίδι με σίχους*», <https://lapoesiaelospirito.wordpress.com>
- *** Από τις ποιητικές συλλογές: *Il versante vero*, εκδ. Fermenti 1999, *Curve di Livello*, εκδ. Marsilio, Βενετία 2006, *Paso Doble*, εκδ. Empiria, Ρώμη 2006.

ΓΛΥΚΕΣ ΔΟΝΗΣΕΙΣ (Urti Gentili – Annamaria Ferramosca, da Ciclica-LaVita Felice, 2014)
tr. Helene Paraskevà ©

ΜΟΥ ΛΕΙΠΕΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ ΛΕΙΠΕΙ
Η ΣΥΣΤΟΛΗ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ Τ' ΑΝΟΙΧΤΑ ΦΩΝΗΝΤΑ
ΤΟ ΓΛΥΚΟ “ΤΣ” ΣΤΗ ΛΕΞΗ “ΓΚΡΑΤΣΙΕ”
ΣΑΝ ΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ ΣΤΟ ΛΑΡΥΓΓΙ
ΣΑ ΝΑ ΤΗΝ ΕΚΑΜΨΑΝ ΤΑ ΒΡΑΧΙΑ
ΤΟΥ ΣΑΛΕΝΤΟ ΣΤΗ ΘΥΜΗΣΗ
ΙΣΩΣ ΚΙ ΕΝΑ ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙ
ΘΑΛΨΗΣ ΑΠ' ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ
Η ΣΦΙΞΙΜΟ ΠΟΥ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ
ΣΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟ ΞΟΔΕΜΑ.

ΚΑΠΟΤΕ ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΙΘΑΡΙΩΝ ΑΣΠΡΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ
ΠΟΥ ΕΠΙΜΕΝΟΥΝ ΝΑ ΘΩΡΟΥΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟ Ν' ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ
ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ
ΟΠΟΙΑ ΚΛΙΣΗ ΚΙ ΑΝ ΕΧΕΙ ΤΟ ΦΩΣ.

ΜΟΥ ΛΕΙΠΕΙ Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΦΟΒΟΣ
ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΤΑΞΙΔΙ
ΛΕΠΤΗ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΗΣ ΑΠΟΡΡΙΨΗ
ΣΑΝ ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ
ΝΑ ΜΗ ΞΑΠΛΩΘΟΥΝ ΜΑΚΡΥΑ ΟΡΙΖΕΙ
ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΘΕΙ
ΚΑΙ ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ ΝΑ ΦΡΟΝΤΙΣΕΙ.

ΚΙ ΟΜΩΣ ΑΓΑΠΩ
ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΛΠΑΣΜΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
ΤΗΝ ΑΡΓΗ ΖΥΜΗ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΟΨΥΧΗΣ,
ΤΟ ΘΡΥΜΜΑ ΤΩΝ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΩΝ, ΤΟ ΚΥΡΤΩΜΑ ΤΩΝ ΓΕΦΥΡΙΩΝ,
ΓΛΥΚΕΣ ΔΟΝΗΣΕΙΣ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΛΕΞΙΜΟ ΠΛΕΚΟΝΤΑΣ
ΚΑΛΑΘΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ ΜΕ ΑΡΧΑΙΑ ΔΑΧΤΥΛΑ.